

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CCXXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 29. grudnia 1917.

Treść: *M* 509. Rozporządzenie, w sprawie uregulowania pośrednictwa pracy na czas trwania spowodowanych wojną nadzwyczajnych stosunków.

509.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 24. grudnia 1917,

w sprawie uregulowania pośrednictwa pracy na czas trwania spowodowanych wojną nadzwyczajnych stosunków.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Każde nie prowadzone w sposób przemysłowy biuro ewidencji pracy (zakład pośrednictwa służby i posad) winno w ciągu 14 dni po wejściu tego rozporządzenia w życie, zaś w razie utworzenia nowego biura, po rozpoczęciu swej działalności, uczynić doniesienie, które ma zawierać następujące daty:

- nazwę biura ewidencji pracy,
- siedzibę (adres) biura ewidencji pracy, jego godziny urzędowe, ewentualnie numer telefonu,
- imię i nazwisko osób lub nazwę korporacji, które biuro ewidencji pracy utrzymują,
- imię i nazwisko, zawód i adres odpowiedzialnego kierownika,
- siedzibę (adres) ewentualnych filii, ich godzin urzędowych i ewentualnie numeru telefonu,

f) kategorię posad służbowych, na które pośrednictwo się rozciąga,

g) ewentualne należitości, które pobiera się za pośrednictwo.

O zmianach, zaszytych w stosunkach podlegających doniesieniu, ma biuro ewidencji pracy donieść w ciągu 14 dni.

O zamiarze zastanowienia działalności biura ewidencji pracy należy donieść na cztery tygodni naprzód.

Doniesienia należy wnosić w trzech egzemplarzach — doniesienia według pierwszego ustępu tego paragrafu z dołączeniem trzech egzemplarzy statutów (regulaminu czynności) — do politycznej władzy krajowej, a o ile dla odnośnego obszaru administracyjnego utworzono już krajowe biuro pośrednictwa pracy (§ 5.), do tego biura.

§ 2.

Biura ewidencji pracy, nie prowadzone w sposób przemysłowy, które pracę wszelkiego rodzaju pośredniczą i nadają się do objęcia szczególnych zadań przy wyrównaniu podaży i popytu z różnych okolic, można w celu stworzenia jednolitej organizacji publicznej i powszechnej ewidencji pracy w Austrii uznać za publiczne, powszechne biura ewidencji pracy dla pewnego oznaczonego okręgu,

- jeżeli istnienie ich odpowiada potrzebie,
- jeżeli one nie pobierają za pośrednictwo żadnych albo tylko małe należitości, zatwierdzone przez krajowe biuro pośrednictwa pracy (§ 5.),

3. jeżeli bezstronność pośrednictwa pracy jest zapewniona statutami (regulaminem czynności) i jeżeli w tym względzie nad działalnością biura ewidencji pracy czuwa wydział, w którym są pracodawcy i robotnicy równomiernie reprezentowani,

4. jeżeli na wypadek zastanowienia pracy lub wykluczenia robotników prawo rozstrzygnięcia o tem, czy biuro ewidencji pracy ma pośrednictwo pracy zastanowić, przysługuje według statutów wydziałowi z równomierną reprezentacją pracodawców i robotników (punkt 3.) albo też pośrednictwo pracy według statutów ma się wprawdzie dalej odbywać, jednak należy starać się o to, aby o fakcie zastanowienia pracy względnie wykluczenia robotników dowiedziały się te osoby, które żądają pośrednictwa biura ewidencji pracy.

Rozstrzygnięcie w sprawie uznania biura za publiczne przysługuje właściwemu krajowemu biuru pośrednictwa pracy (§ 5.), które oznacza również okręg publicznych biur ewidencji pracy. Przeciw rozstrzygnięciu krajowego biura pośrednictwa pracy można w ciągu dni 14 wnieść zażalenie do państwowego biura pośrednictwa pracy (§ 6.).

Jeżeli publiczne biuro ewidencji pracy ma działalność swą rozciągać na kilka obszarów administracyjnych albo jeżeli ma być włączone do organizacji pośrednictwa pracy, obejmującej kilka obszarów administracyjnych, wydaje powyższe rozstrzygnięcie państwowe biuro pośrednictwa pracy.

Od uznania biura za publiczne zależy z reguły przyznanie mu ulg państwowych.

O ile nie prowadzone w sposób przemysłowy biura ewidencji pracy, których działalność jest ograniczona na pewne grupy zawodowe lub pewne przedsiębiorstwa (zawodowe biura ewidencji pracy), mogą być uznane za publiczne, będzie osobno uregulowane.

§ 3.

Biurom ewidencji pracy, których nie uznano za publiczne, nie wolno używać nazwy „publiczne biuro ewidencji pracy“ ani innego oznaczenia, które wywołuje wrażenie, jakoby biura te uznane zostały za publiczne biura ewidencji pracy.

§ 4.

Gminy, w których niema żadnego publicznego biura ewidencji pracy i które nie oświadczyły gotowości założenia takiego biura, mają współdziałać przy publicznej ewidencji pracy w ten sposób, że mają zbierać nadchodzące do nich oferty ze strony pracodawców i robotników i prze-

syłać je do właściwego publicznego biura ewidencji pracy.

§ 5.

Dla popierania i nadzorowania nie prowadzonych w sposób przemysłowy biur ewidencji pracy tudzież dla przeprowadzenia wyrównania na rynku pracy będzie utworzony dla obszaru administracyjnego każdej politycznej władzy krajowej krajowe biuro pośrednictwa pracy.

Ministerstwo spraw wewnętrznych może jednak utworzyć dla kilku obszarów administracyjnych wspólne krajowe biuro pośrednictwa pracy albo dla jednego obszaru administracyjnego kilka krajowych biur pośrednictwa pracy.

Każdemu krajowemu biuru pośrednictwa pracy będzie przydaną rada przyboczna, składająca się z reprezentantów pracodawców i robotników, a w danym razie także z reprezentantów wielkich zakładów pośrednictwa pracy.

Ministerstwo spraw wewnętrznych unormuje organizację i sposób urzędowania krajowych biur pośrednictwa pracy tudzież skład rad przybocznych.

§ 6.

Dla kierowania i nadzorowania całej organizacji pośrednictwa pracy utworzy się przy Ministerstwie spraw wewnętrznych państwowe biuro pośrednictwa pracy.

§ 7.

Celem jednolitego prowadzenia spraw może państwowe biuro pośrednictwa pracy wydawać ogólne zarządzenia, dotyczące urzędowania, sposobu traktowania agend i urządzania nie prowadzonych w sposób przemysłowy biur ewidencji pracy.

Również można zarządzić przedkładanie peryodycznych sprawozdań o wynikach pośrednictwa pracy i nałożyć na wszystkie — także na przemysłowe biura ewidencji pracy — obowiązek zgłaszania w krajowym biurze pośrednictwa pracy albo w innem przez nie wyznaczonem biurze, co pewien okres czasu wszystkich tych ofert pracodawców i robotników, które nie mogły być przez nie załatwione we własnym zakresie działania.

§ 8.

Państwowe biuro pośrednictwa pracy może po wysłuchaniu krajowego biura pośrednictwa pracy odwołać uznanie biura ewidencji pracy za publiczne (§ 2.), jeżeli biuro to nie odpowiada już przytoczonym w § 2., punkt 1. do 4., wymogom, nie czyni zadość swym statutowym obowiązkom lub nie spełnia w odpowiedni sposób zadań publicznego biura ewidencji pracy.

§ 9.

Działalność nie prowadzonych w sposób przemysłowy biur ewidencji pracy może Ministerstwo spraw wewnętrznych po wysłuchaniu krajowego biura pośrednictwa pracy zastanowić, jeżeli wspomniane biura działają ponownie wbrew postanowieniom tego rozporządzenia lub wydanym na jego podstawie zarządzeniom, albo jeżeli działalność tych biur sprzeciwia się interesowi publicznemu.

O ile powyższe postanowienie ma znaleźć zastosowanie do zawodowych biur ewidencji pracy, utworzonych przez organizacje pracodawców i robotników, zostanie osobno uregulowane.

§ 10.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia i wydanych na jego podstawie zarządzeń, o ile odnośny czyn nie podlega surowszemu postawo-

wieniu karnemu, będzie karała władza polityczna pierwszej instancji grzywnami do 2000 koron.

§ 11.

Rozporządzenie to nie dotyka publicznych biur ewidencji pracy, istniejących w Czechach i w Galicyi na zasadzie ustaw krajowych z dnia 29. marca 1903, Dz. u. kr. Nr. 57, i z dnia 16. marca 1904, Dz. u. kr. Nr. 56.

Włączenie tych biur do jednolitej organizacji publicznej ewidencji pracy w Austrii odbędzie się w miarę porozumienia z autonomiczną reprezentacją krajową.

§ 12.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Toggenburg wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, także w roku 1918, w języku niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, słoweńskim i ukraińskim.

Prenumerata na cały rocznik 1918 każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz 10 K przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego można nabywać:

Rocznik 1849 za K 5-04	Rocznik 1867 za K 4-80	Rocznik 1885 za K 4-32	Rocznik 1903 za K 10-80
" 1850 " " 12-60	" 1868 " " 4-80	" 1886 " " 5-52	" 1904 " " 6—
" 1851 " " 3-12	" 1869 " " 7-20	" 1887 " " 6—	" 1905 " " 7-20
" 1852 " " 6-24	" 1870 " " 3-36	" 1888 " " 10-08	" 1906 " " 14-40
" 1853 " " 7-56	" 1871 " " 4-80	" 1889 " " 7-20	" 1907 " " 15-60
" 1854 " " 10-08	" 1872 " " 7-68	" 1890 " " 6-48	" 1908 " " 10-80
" 1855 " " 5-64	" 1873 " " 7-92	" 1891 " " 7-20	" 1909 " " 10-20
" 1856 " " 5-88	" 1874 " " 5-52	" 1892 " " 12—	" 1910 " " 10-08
" 1857 " " 6-84	" 1875 " " 4-80	" 1893 " " 7-20	" 1911 " " 8-40
" 1858 " " 5-76	" 1876 " " 3-60	" 1894 " " 7-20	" 1912 " " 15—
" 1859 " " 4-80	" 1877 " " 2-40	" 1895 " " 8-40	" 1913 " " 11-40
" 1860 " " 4-08	" 1878 " " 5-52	" 1896 " " 8-40	" 1914 " " 18—
" 1861 " " 3-60	" 1879 " " 5-52	" 1897 " " 18—	" 1915 " " 14-04
" 1862 " " 3-36	" 1880 " " 5-28	" 1898 " " 7-20	" 1916 " " 15-24
" 1863 " " 3-36	" 1881 " " 5-28	" 1899 " " 12—	" 1917 " " 18-30
" 1864 " " 3-36	" 1882 " " 7-20	" 1900 " " 8-40	
" 1865 " " 4-80	" 1883 " " 6—	" 1901 " " 7-20	
" 1866 " " 5-28	" 1884 " " 6—	" 1902 " " 9—	

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywajacym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybraucych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywajacym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników, Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywajacym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w ciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań niemieckich najpóźniej w ciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 4 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusz = 2 strony za 4 h); tym sposobem umożliwia jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.